

A Győrszentiváni
Keresztelő Szent János Plébánia

HÍRADÓJA

Megjelenik alkalmanként.

XIX. ÉVF. 1. SZÁM
2014. ÁPRILIS

HÚSVÉT – amit nekem jelent

A Húsvét hitünk alapja és egyben próbája is.

Nem mindegy, hogy milyen választ adunk felmerülő kérdéseinkre. Ahhoz, hogy mélységeiben megélhessük a történeteket - és ne csak szokásból elfogadjuk -, végig kell gondolnunk, tisztáznunk kell magunkban, hogy mit jelentenek nekünk.

Számomra a Húsvétnek minden eseménye fontos, ezért időrendben szeretném végigjárni.

A húsvéti ünnepkör **Hamvazószerdával** kezdődik. Valami szomorú töprengés szokott átjárni ilyenkor. Gondolatok a teremtésről, az elmúlásról és a halálról. Hiába él bennem a feltámadás reménye, mégis fáj szeretteim elvesztése, és az ismeretlenség szorongásával szoktam átélni a mondatot: „Emlékezz, ember, porból lettél és visszatérsz a porba.”

Fájdalom van bennem, és ez az érzés végigkísér a **böjti időben**. Minden pénteki keresztyén átélem Jézus szenvedését, és a bűn sötétjét. Szeretem a keresztyúi éneket, mert megmutatja saját gyengeségeimet, kicsinységemet, Jézus értem vállalt szenvedését, végtelen szeretetét. Nem könnyű meglátni saját énemet, felismerni bűneimet, és szembesülni vele, hogy nem olyan vagyok, mint amilyennek képzelem magam.

Aztán eljön a Nagyhét.

Nagycsütörtökön a lábmosás szertartásában Jézus tanítványainak szolgájává válik. Isten, aki közénk jött, hogy minden

szavával, minden cselekedetével, egész életével és halálával az embereknek szolgáljon, a legalantasabb rabszolga munkáját végzi. „Ahol szeretet és egyetértés ott van az Isten” - énekeljük közben.

Vajon én szeretetben élek? Teljesítem a szeretetparancsot? Teljes-e bennem Isten és az emberek szeretete? Tudok-e szeretettel szolgálni, mint Jézus tanított? És megint csak szomorúság fog el, mert úgy érzem, nem mindig. Soha nem lehetek tökéletes, mindig megbotlok, de Isten irgalmas szeretetében bízhatok, és ez reményt ad.

Az Eucharisztia alapításával Jézus nekünk adta önmagát. Nekünk adta egykor és nekünk adja ma is minden nap. Minden nap megérint, békét ad és erőt a hétköznapiakhoz.

Az oltárfosztás és virrasztás Jézus magányát jelenti. A tanítványok alszanak, nem imádkozik vele senki, majd szétszélednek. Minden évben megdöbben, hogy most is ugyanezt teszik, szépen lassan elmennek az emberek. Egy óra múlva már csak páran vagyunk, akik csendben virrasztunk és imádkozunk Jézussal.

Nagypéntek: Jézus szenvedésének, halálának és temetésének napja. A keresztút még fájdalmasabb számomra, mint eddig, mert ez a nagypénteki. Időpontja megegyezik azzal, amit Jézus végigjárt, vállán a kereszttel, értünk, értem.

Az esti liturgiát néma [leborulás](#) vezeti be a díszeitől megfosztott oltár előtt, mely a teljes önátadás jele. Uram, leborulok én is kereszted elé, eléd hozom teljes életem, minden szeretetem.

Magam elé képzelem Krisztust a kereszten, az Ő keresztye az enyém is.

Krisztus keresztyében benne van az egész élet. Az élet teljes fájdalma: a meg nem értettség, a gúny, a megalázottság, az elhagyatottság, a fizikai fájdalom, a testi és lelki kín. És benne van a szeretet: a szeretet Isten iránt, és az emberek iránt, a mindennapok reménye és hite, benne van a megváltás, az örök élet.

Hordoz minden fájdalmat és minden szeretetet, minden mélységet és magasságot. Rajta vannak bűneink, de a megbocsátás is, rajta van a halál, de az örök élet is. Benne van minden hitünk és minden reményünk.

És csend lesz bennem, nagypénteki csend. Helyet ad a gondolatoknak, hogy a kereszttövében, a sír mellett mindent végiggondoljak. Kiben és miben hiszek, merre tartok, hogyan szeretnék élni, mit remélek?

Majd elérkezik **Nagyszombat vigíliája**. Az agyam tudja, hogy ezek az öröm pillanatai, de a szívem nehezen felejtí a többbhetes fájdalmat. Az örömhöz idő kell.

Csak lassan gyúl a fény, lassan éled a hit és a remény. De éled! És betölt az öröm, hogy JÉZUS ÉL, hogy feltámadt a halálból!

Él, és velem van minden nap!

Velünk van minden nap, csak észre kell venni!

Ha teljesen Istenre tudunk hagyatkozni, ha alázattal tudjuk keresni, ha szívből tudunk imádkozni, mindig kapunk segítséget, Jézus mindig itt van, és segít.

Ha gondjaink vannak, ha eltévedtünk az úton, mindig bizalommal fordulhatunk Hozzá. Ő utat mutat, békét ad szívünkbe, megbocsátja bűneinket és megerősíti hitünket.

Krisztus nekünk adta önmagát egykor, és nekünk adja ma is minden nap az Eucharishtiában, általa lélekben megerősödve, szeretettel feltöltve élhetünk.

Ha egyszer megérintett Krisztus önfeláldozó szeretete, ha megtaláltuk a szeretet útját, akkor nem szeretnénk mást, mint napról-napra, minden helyzetben és minden időben Jézust követve élni, sugározni Húsvét hitét, a feltámadás örömet, a reményt, a békét és hálás szívvel teljesíteni mennyei Atyánk akaratát.

Giczi Ferencné

Tájékoztatjuk egyházközségünk tagjait, hogy az egyházközségi hozzájárulás összege keresőknek 4.000,-, nem keresőknek 2.000,- Ft.

Kedves olvasóink eddigi támogatását, egyházközségünknek szánt adományait köszönettel vettük, és ezután is kérjük az alábbi számlaszámon:

**Alapítvány a gyórszentiváni Keresztelő Szent János
plébániatemplom restaurálására**

Bankszámlaszám: 10918001-00000011-55270003

„Na és milyen volt?”

A hazafelé tartó repülőúton vetődött fel bennem a kérdés igazán először. Hiszen a Szentföldön járt zarándok élményei mindenkit érdekelnek. Pláne akkor, ha ez az út az ő ajándékuk volt számomra.

Na és milyen volt? Jó – volt az első gondolatom, azután szinte azonnal javítottam is magam: gazdagító, hiszen alakított ez a néhány nap.

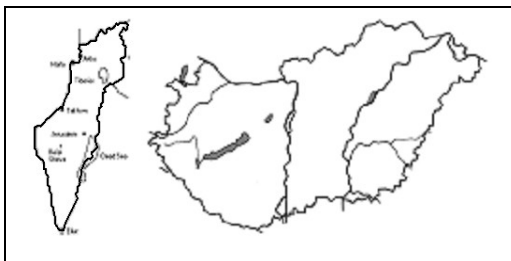
Az út előtt kicsit tartottam attól, hogy a sűrű elfoglaltságok miatt nem volt időm felkészülni. Nem tudtam útikönyveket olvasni, az interneten keresgetni, de még a történeti Jézus életéről írt könyvet is csak átlapoztam. És talán ez volt a szerencsém. Mert így nem a könyvekből megismert, képeken látott helyeket akartam a valóságban felfedezni, hanem igyekeztem nyitottnak és befogadónak lenni mind a látottakra, mind pedig a Lélek mozdulásaira.

Az utat egykori pannonthalmi osztálytársam (sőt egy évig padtársam) szervezte közvetlen munkatársainak. Engem pedig ebbe a csoportba „protezsáltak be”. Idegenvezetőnk már többször kísérté Károly atya csoportjait a Szentföldön, így teljes volt közöttük az összhang, aminek mi voltunk a nyertesei. Rami nagyszülei vándó-

roltak ki Izraelbe, ő pedig már ott született. A magyar nyelvet otthon tanulta meg. Ez megint könnyebbség volt, mert tolmácsolással nem kellett vesződni.

Fő vonalakban Lukács evangéliumának vezetésével haladtunk: a Galilea vidékéről induló Jézus útját követtük Jeruzsálembe, amennyire a földrajzi helyek fekvése ezt engedte.

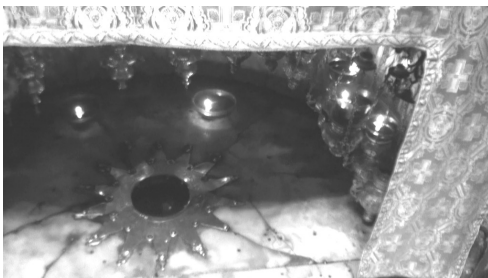
Károly atya meghívóján nem véletlenül nevezte az „ötödik evangéliumnak” ezt az utat, mert a Bibliából ismert négy evangélium története az elképzelt helyett valós helyszíneket és emberi léptéket kapott. A szemléletesség kedvéért Magyarország térképe mellé másoltam Izrael területét. És mivel az ország déli felét a Negev-sivatag foglalja el, Jézus mozgástere végül is egy harmad dunántúlyi terület volt. A Jordán folyó kb. 10 méter szélességűre zsugorodott az elképzelthez képest, Kánába pedig egy jó óra alatt átértek Jézusék a domb túloldalán lévő Názáretből a menyegzőre. A bőven termő galileai vidékről mindössze másfél órás autóúttal elérhető a Holt-tenger sivatagos vidéke.

Élmény volt a galileai tó partján fekvő Tiberiásból végignézni a napfelkeltét és belefeledkezni a Holt-tenger kopár környékének látványába, tudva azt, hogy a környező dombok teteje is kb. 350 méterrel van a tenger szintje alatt.

Na és milyen volt? Igazán csak képeket lehet felvillantani, amik még ott kavarognak az emberben. Talán egy kicsit tisztul is azáltal, hogy a zarándokútról egy filmet próbálok összeállítani, amit azután levetítve valamelyest jobban lehet a felvetett kérdésre válaszolni. De addig marad itt az újságban néhány kiragadott kép, és egy-egy hozzáfűzött gondolat.

Betlehem: a születés barlangja. A nagy tömeg miatt csak egy pillanatra volt lehetőség letérdelni és megérinteni homlokkal a születés helyét jelző csillagot. Amíg oda kerültem,

próbáltam egy kicsit függetlenedni a zshivajtól, amelyben keveredett a jászol kis barlangjában mondott német nyelvű mise szövege, a zarándokok zaja és az ortodox szerzetes sürgető szava.

Jordán: Jézus kereszttelkedés helye, ahol mi is megújítottuk keresztségi fogadalmunkat, majd Károly atya meghintett bennünket a Jordán vizével. A baptistáknak és különböző kis egyházaknak kedvelt helye, ahol teljes bemerítkezéssel végzik a szertartást.

Kána: Jézus első csodájának színhelye. Ott misézve nagyon megindító volt az átváltoztatás szavait kimondani, hiszen itt még nagyobb csoda történik: nem csak a víz válik borra, de a kenyér és a bor Krisztus testévé és vérévé. De imádkoztunk azért is, hogy az átváltozás csodája bennünk is végbemehessen, és új emberré válhassunk.

Nyolc-boldogság

hegyén egy kis pavilon alatt akartuk a rózsafüzér megfelelő tizedét elimádkozni, de alighogy leültünk, egy nagyobb csoport érkezett, és misézni szeretett volna. A helyet átadtuk

nekik, és mi „kiszorultunk” a domboldal köveire. Csak az imádság alatt tudatosult azután, hogy a Hegyi beszédben is így valahogy ülhettek az emberek Jézust hallgatva.

Jeruzsálem közép-pontja az a Moria hegy, amelyen hajdan Ábrahám akarta feláldozni fiát, és ahol később Jézus áldozta fel magát értünk a kereszten. Sok zarándokcsoport életnagyságú keresztet

hordozva járja végig Jézus szenvedésének stációit. Az utca zsivaja nem zavaró, hiszen Jézus keresztútját sem döbönt csend kísérte, hanem az emberek adtak-vettek, alkudoztak, gúnyolódtak, és talán csak akkor húzódtak egy pillanatra a fal mellé, amikor keresztet cipelő Messiás elhaladt mellettük.

És végül **Ain Karem**: Keresztelő Szent János születésének helye. Ez volt zarándokutunk utolsó állomása, ahol a Te Deumot elénekeltük. Külön kegyelemként éltük meg, hogy amíg a felső templom tele

volt csoportokkal, addig a kis kápolnában csendes áhítatban magunk lehettünk. Itt külön is gondoltam egyházközségünkre, hiszen templomunk titulusa bennünket is kell, hogy késztesse egyrészt a bűnbánatra, másrészt a hálára, hogy az örömhír útját járva az Atya országa felé haladhatunk.

Na és akkor milyen is volt? A kérdésre nem lehet röviden válaszolni, sőt a későbbi vetítés kb. egy órája is – már előre látom - kevésnek bizonyul majd. Egy azonban biztos: a zarándok más emberként tér vissza. És remélem, hogy ez nem a szavak szintjén, hanem beszédes tettekben mutatkozik meg.

Zárásként pedig ismételten szeretném megköszönni mindazoknak, akik számomra ezt a zarándokutat kitalálták, megszervezték és költségeit is állták és imádságukkal kísérték az úton.

Albert atya

***

Miért kelünk útra?

A címbeli kérdést úgy is feltehetjük, hogy miért érezzük úgy, hogy mennünk kell?

A zarándok olyan hívő, aki hitbuzgalomból vagy vezeklés céljából szent helyet keres fel. A régi korok embere búcsújárásának célja a bűnbocsánat, a teljes búcsú elnyerése volt. A középkorban főleg Rómába és a Szentföldre zarándokoltak.

Az első zarándok Ábrahám volt, aki elhagyja hazáját (Ter 12,1-4), mindent felad, Isten ígéretében bízva útra kel, hogy az út végén meglegelje mindazt, amit Isten ígért neki.

Jézus folyton úton volt, háromszor zarándokolt el Jeruzsálembe. Ahol Ő járt, az a táj, az az út, az a tó és folyó szent helyé vált, ahol Isten létét és közelségét jobban meg lehet tapasztalni. A Szentföld Isten földi jelenlétének, tanításainak helye,

ahol Isten megnyilatkozott, ahol a kapcsolat az ég és a föld között a „legrövidebb egyenes”.

Életünk lényege az úton levés, a keresztyén hívő ember számára, mint a zarándok Egyház tagjának a zarándoklat egyúttal jelkép is – tiszteletadás, áldozat. A zarándok lemond mindennapi kényelméről, ételéről, fekhelyéről, szenved a fáradtságtól, felajánlja szenvedését Istennek, könnyebben fordul hozzá imádságban.

Ahogy életünk útján is sokszor vagyunk egyedül, úgy lehetünk magunkban a zarándoklaton is, de ha közösségben tesszük meg az utat, akkor lelki összetartozás élménye ösztönöz és megerősít, nagyobb erőt ad a nehézségek legyőzéséhez.

Albert atya ebben az évben ünnepi pappá szentelésének 25. évfordulóját, ennek az ünnepnek a lelki tartalmát volt szándékunk megerősíteni, örömtelibbé tenni. A baráti-paptársi közös élmény csak még gazdagította a Szentföldi zarándoklatot, s kiemelte ezt az évfordulót a mindennapok és a szolgáló évek sorából. Ő zarándokolt az El Caminon, zarándokolt Csatkára évente kétszer, s talán más helyekre is – a legszentebb helyeken Jézus lábnyomait követve imádkozott a kis nyájért, amelyet Isten rábízott. tette mindezt testvéri közösségben, paptársával, ifjúkori barátjával.

„Fontos, hogy megismerjük az úgynevezett „ötödik evangéliumot”, hiszen a Szentföldön a helyszínek hatékonyan beszélnek az evangéliumi eseményekről.” - írta a meghívóban Károly atya.

Az együtt megtett út közös élményeket teremt, a közösen megélt öröm, bánat, fáradtság és szolgálat megtart az úton, hogy legyen ereje a zarándoknak tovább menni.

Miért kelünk útra?

Sok oka lehet, de talán azért, hogy mint Ábrahám, mi is Isten ígéretében bízva, meglegljük mindazt az út végén, amit Isten számunkra ígért. Amikor az Ígéret földjére megyünk, akkor azon az úton járunk, ahol Jézus járt előttünk, s mi pár lépéssel követhetjük őt a történelmi helyszíneken, amely helyszíneket az Ő jelenléte szentelt meg.

PK

Milyen volt a választásom, meghozta-e a várt „eredményt”?

Az előző Plébániai Híradóban megjelent egy cikk arról, hogy a 2013-as tanévtől az iskolák 1. és 5. osztályában kötelező módon bevezetik a hit- és erkölcstanórát, olyan lehetőséggel, hogy ezen belül választható lehet a hittanoktatás.

Jelen írásomban kicsit arra szeretnék reflektálni, hogyan is éltük meg ezt a majdnem eltelt évet, mik a tapasztalataink. Azért írom többes számban, mivel Albert atya is „kapott” egy ilyen első osztályt, a tanulók létszáma miatt. A Váci iskolában, mivel három első osztály indult, úgy gondoltuk, hogy mindegyik osztályban legyen egy-egy hittanos csoport is. Az erkölcstan-óra beiratottak kevesebb létszáma miatt ők egy csoportot alkottak, míg a hittanosok hármat. Természetesen nemcsak katolikus, de evangélikus és református hittan-oktatás is van. Az osztályokba járó gyerekek fele katolikus hittanra jár. Ez jó aránynak mondható, remélhetőleg sokan a további években is megmaradnak hittanosnak. Ezt azért írom, mert fel szeretném hívni a figyelmet arra, hogy a szülőnek minden évben nyilatkoznia kell, hogy hittanra, vagy erkölcstanra járattja-e a gyermekét. A szülő által megtett nyilatkozat mindig egy évre szól, és év közben nem lehet módosítani.

A Móricz iskolában is hasonló a helyzet, ott két első osztály van, így két csoport alakult a hittanosokból is. Az elsősöknél pozitív tapasztalat, hogy sokkal természetesebbé vált a gyerekek számára a hittanórán való részvétel (nem a játékidőből vagy az ebédidőből kellett „ellopni”, hanem az osztály egyik fele hittanra megy, a másik pedig erkölcstanra ugyanabban az időben). Ez valóban megkönnyíti a munkánkat.

A folyamatosságnak jelentősége van. Egymásra épül a „tananyag”, ami a hitünk ismeretét jelentené. Vannak azért külön kezelhető évfolyamok is, mint például az 5. vagy a 6. osztály anyaga, de azért ha valaki ebben a korban kapcsolódik be, elég sok lemaradást kell behoznia. Elég, ha csak az imádságokra gondolok, melyeket évről-évre folyamatosan tanulunk. Természetesen, akik 5. osztályban választják először a hittant, nekik is megtaláljuk a módját,

hogy bepótolhassák az előző éveket. Erre van lehetőség a plébániai hittan-foglalkozásokon.

Még pár gondolat a tapasztalataimról: az újdonság erején túl, azért nem olyan könnyű a folytatás. Minden érdekes addig, amíg nem kell tanulni, vagy nem kérik számon. Természetesen igyekszik az ember úgy értékelni, hogy ösztönözze a gyerekeket, de a szülői segítség lényeges szempont. Akár csak annyiban, hogy megkérdezze: „Mi volt a házi feladat?” Ebben hála Isten megvan a szülői háttér – ezt köszönöm! Ami segítséget jelenthetne még: azoknak az alkalmaknak a kihasználása, melyeket a templomban „kínálunk”. Havonta az első vasárnap ½ 9-es szentmiséje gitáros, és a hónap 3. vasárnapján délután ½ 4-kor „mocorgó” szentmise van, melyre várjuk az iskolás kor alatti gyerekeket is, akár együttesen a családdal. Ezek az alkalmak a személyesebb kapcsolatok kialakítását is segíthetnék.

Ezeket a gondolataimat szerettem volna megosztani az olvasóval, és biztatnék mindenkit, akinek ilyen korú gyermekei vannak: bátran válasszák a hittan-órákat – természetesen azért az is fontos, hogy az Istenben való hit jelentőséggel bírjon.

Markó Józsefné

***

Hazánk harmadik kiemelt ereklyéje

Február utolsó hetében Kiss Tamás, a győri Egyházmegyei Kincstár igazgatója volt vendégünk a plébánián. A Szent László hermáról tartott előadást, és vetített képeket az elmúlt év kutatásairól és különleges kísérletéről.

Sokan nem is tudják, hogy hazánk harmadik kiemelt ereklyéje a Szent Korona és a Szent Jobb után a győri székesegyházban őrzött herma. Az előadásban nyomon követhettük az ereklye útját napjainkig.

László királyunk 1095-ben halt meg. Szeretett városát, Nagyváradot jelölte meg végső nyughelyének. 1192-ben III. Celestin pápa avatta szentté. Ekkor nyitották fel sírját, s kerültek egyes csontjai díszes tartókban különböző templomokba. A koponya

megőrzésére készített tartó, azaz herma feltételezhetően a márvány sírkő Lászlót megőrkítő arcvonásai alapján készült. Legalábbis ezt feltételezi László Gyula történész professzor, aki kutatta e herma, s az európai hermák történetét.

A XXI. század embere ezt és a csontok eredetiségét is be szeretné bizonyítani. Lehetőségei is adták erre. Pápai Lajos püspök úr beleegyezésével a hermából kiemelték a koponyát tartó belső tokot. Ennek pecsétjét feltörve emelték ki a kutatók a koponyacsontot. Áhítatos csendben, tisztelettel végezték a régészek, antropológusok, orvosok a vizsgálatokat. Igazolták a csont korát: történetének ismeretében nagy bizonyossággal állítható az eredetisége. Másolat is készült a koponyáról, s mivel a technika lehetővé tette, erre az arcot is ráépítették. A hasonlóság 85 % körüli. Amit meggyőzőnek, de kevésnek is értékelhetünk. Hisz egy arc mindig több, mint izom és csont. Egymás mellé vetítette előadónk a herma és az elkészült szobor képét. A hasonlóságot felfedezhettünk. Markáns, szép arc mindkettő. Ha a szent királyt keressük, ha reményt és útmutatást: nézzünk a hermára!

De folytassuk az ereklye történetét. A nagyváradi székesegyházba zarándokolt az ereklyéhez a középkor magyarsága. Megérinteni vallásos tisztelettel, vagy rátett kézzel eskü alatt vallani. A képek tanúsága szerint ott, ahol a koponyatartó nem fedi a csontot, a sok érintéstől világos a különben sötétbarna csont.

1406-ban tűzvészben megrongálódott a herma. Akkor készült a most is látható ötvösművészi remekmű. 1606-ban érkezett Győrbe Szent László ereklyéje. Naprághy Demeter győri püspökké való kinevezésekor hozta magával. A török elől menekítve jutott az ő birtokába. 1775-ben, mivel Nagyvárad kérte vissza a hermát, Zichy Ferenc püspök egy kis darabot a koponyából kivetetett. Ezt ma is ott őrzik.

1762 szintén kiemelkedő év történetünkben. Földrengések pusztítottak a környéken. Győr lakói a szent királyhoz folyamodtak védelemért, ereklyéjét körmenetben hordozták a városban. A pusztító rengéstől megmenekülve Zichy püspök elrendelte a júniusi körmenet megtartását hálaadásként. 1919. júniusban a papnövendékek helyett a város polgárai vitték vállukon a hermát. Azóta ez hagyománnyá vált. 1950 és 1989 között csak a székesegyház falain belül tarthatták meg az ünnepet.

A győri bazilika gazdagsága a Héderváry-kápolnában őrzött herma mellett az északi mellékhajó Könnyező Szűzanya-kegyképe és Boldog Apor Vilmos püspök sírja. Győrhöz tartozó településrész lakosaiként ne csak tudjunk ezekről a kincsekről, s büszkélkedjünk velük, hanem zarándokoljunk is el a székesegyházba, és nézzük meg a kincstár kiállításait is!

Kiss Tamásnak köszönjük az érdekes előadást és figyelemfelhívását, hogy környezetünk értékeinek megismerése is feladatunk.

Szabó Csabáné

Kérjük, utaltassa 2013. évi személyi jövedelemadójának 1%-át a RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ számára!
TECHNIKAI SZÁM: 0011

Akarja támogatni templomunk további belső felújítását?
Kérjük, utaltassa 2013. évi személyi jövedelemadójának 1%-át az egyházközség alapítványa számára!
**NÉV: ALAPÍTVÁNY A GYŐRSZENTIVÁNI KERESZTELTŐ
SZENT JÁNOS PLÉBÁNIA-TEMPLOM
RESTAURÁLÁSÁRA**
ADÓSZÁM: 18971727 – 1 – 08

FELKÍNÁLT

ÁLLANDÓ PROGRAMOK A PLÉBÁNIÁN (a teljesség igénye nélkül)

- ☺ Hétfőtől – péntekig minden esti szentmise után valamelyik imacsoport találkozója
- ☺ Keddenként az esti szentmise után zsoltosma imádkozása
- ☺ A hónap első szerdáján képviselőtestületi ülés
- ☺ A hónap második szerdáján hitoktatói gyűlés
- ☺ A hónap utolsó péntekén közös játék – „Monte Cassino” felnőtteknek (Nagybőjt kivételével)
- ☺ Péntekenként este 6 órakor ifjúsági hittan
- ☺ A hónap első szombatján 14-15 között ministráns foglalkozás
- ☺ Gitáros szentmisék előtt gitáros énekpróba – nyitott azok számára, akik szívesen énekelnének
- ☺ Plébániai fogadóórák keddtől – péntekig 10-12 között.

PROGRAMOK

ÁLLANDÓ PROGRAMOK A TEMPLOMBAN

- ☺ Minden hétköznapi 18 órákor szentmise
- ☺ Hétfőnként 17:30-kor rózsafüzér imádság
- ☺ Vasárnaponként 8:30, 10 és 18 órákor szentmise
- ☺ A hónap első vasárnapján 8:30-kor gitáros szentmise
- ☺ A hónap harmadik vasárnapján 15:30-kor „mocorgó” szentmise, majd a fiatal házasoknak imádság és beszélgetés a plébánián
- ☺ A hónap negyedik vasárnapján 17 órákor szentségimádás
- ☺ Adventben hajnali szentmisék reggel 6 órákor
- ☺ Nagyböjtben péntekenként 17:30-kor keresztúti imádság
- ☺ Húsvétól Pünkösdig kéthetente vasárnap az esti szentmise után „A fény útja” imádság
- ☺ Gyónási lehetőség vasárnap a délelőtti szentmisék között
- ☺ Minden hónap első vasárnapján 14 órákor református, 15 órákor evangélikus istentisztelet

Látom a szemedben... avagy a hitre nevelése tétje

A gyereknevelés a legszebb feladat. A tétje igen nagy. Az első hat- tíz évben alapozódnak meg azok a képességek, készségek, amit az Istentől kaptunk. Hogy mindezek optimálisan fejlődjenek, min- dent meg kell adni a gyerekeknek értékrendünk szerint a megfelelő életkorban.

A hitre nevelés a család feladata, ami már a születés előtt elkezdődik. Az óvodai, iskolai hitoktatás mindezt segíti, támogatja.

Az óvodás hittan elsődleges célja, hogy a gyerekek megismer- jék a Mennyei Atya gondoskodó szeretetét. Ismerjék és szeressék meg Jézust. Bíz- zanak barátságában. A foglalkozásokon szeretetteljes, imádságos légkört teremtünk, csendet hallgatunk, gyertyát gyújtunk. Megtanuljuk a hálaadás a bocsánatkérés imáját. Mozdulatokkal kísért énekkel mondunk köszönetet.

Az óvodások megismerik Jézus életét, hallanak csodáiról, a tanítványokról. Jézus iránti szeretetből tanultatják a gyerekek, hogy kicsi szívükben a szeretet gyümölcsei teremjenek meg: a jóság, a szívesség, a türelem, a békesség, hogy szívükben Jézus megpihenhessen. A ünnepeket a hit fényében ismerik meg.

Az alábbi történet is a Mennyei Atya gondviselő szeretetét mutatja:

Sok évvel ezelőtt került csoportunkba egy 5 éves kisgyerek, aki élete első éveiben minden rosszat megtapasztalt, amit egy gyerek felnőttől kaphat. Félelmet, egyedüllétet, bizonytalanságot, büntetést, elhagyatottságot, éhezést. Jézusról tudomásom szerint nem hallott.

Egy alkalommal játék közben beszélgettünk a szeretetről. Közben elmélyülten font, nem nézett rám. Egyszer csak megszólalt:

- Tudom, hogy szeretsz engem, és én is szeretlek téged.
- Honnan tudod, hogy szeretlek?
- Látom a szemedben.
- Mit látsz?
- Hogy csillog.

Meghatódtam, és szokásomtól eltérően tovább kérdezgettem.

Egy idő után rám nézett és ezt mondta:

- Tudod, vannak titkok, amiket még nem értettem meg. Már sok mindent értek, de ezt még nem.

Nem tudtam megszólalni, csak megőleltem.

Isten mélységes titkát nem tudjuk felfogni. De törekedni kell a jóra, a gondviselésbe vetett hit erejével Istent szeretni. Ezért kell megadni a hitre nevelés lehetőségét a kisgyerekeknek, mert Istenhez ők vannak legközelebb.

Mi is tanulhatunk a gyerekektől.

Az óvódás hittanosok imáiból:

- *Köszönöm, Jézus, hogy az anyukám és az apukám szeretnek engem.*

- *Azt kérem, Jézus, hogy mindig béke és nyugalom legyen.*

- *Köszönöm, Jézusom, hogy megteremtetted a Földet, és mindenért hálát adok, és szeretnék jól viselkedni.*

- *Köszönöm, Jézus, hogy megteremtetted a világot, meg a családomat, meg az összes többi családot.*

- *Köszönöm, Jézusom ezt a gyönyörű világot, szeretném, hogy minden embernek legyen tiszta a szíve, és ne legyen ebben a világban valami rossz.*

- *Köszönöm, Jézusom, hogy megteremtetted a szép Földet, a két kutyámat, a Gizit meg a Rozit, mert ha nem lenne Föld, akkor nem lenne anyukám, meg apukám sem.*

- *Szeretnék mindig jól viselkedni.*

- *Jézusom, köszönöm a szép világot, az anyukámat, az apukámat, a testvéreimet, a mamámat, az unokatestvéreimet, és szeretnék mindig jó lenni.*

- *Mennyei Atya, köszönöm a napot, a holdat, a csillagokat, az állatokat, a virágokat és az embereket.*

„Ha a világnak minden titkát ismerném is, de nem élnék szeretetben, mi hasznomra volna Isten előtt, aki tetteim szerint fog megítélni?” (Kempis Tamás)

Burger Gáborné

„Ezek a padok ugyanolyanok, mint a régiek”

Ezt a mondatot akkor mondta valaki, amikor az új templomi padok elkészültek. Hát igen! Ha rápillantunk az újakra és gondolatban visszaidézzük a régieket, tényleg ugyanolyanok, ha néhány apró eltéréstől eltekintünk. Persze, hogy olyanok! Őseinknek volt ízlésük. Tudták, hogy egy barokk templomba barokk mintás padok valók. És persze volt is rá pénzük, hogy meg is tudták csináltatni. Lehetett volna sima gyalult deszkából is, de a belső festést és a stáció képeket figyelembe véve ez így teljes.

Ismerek egy templomot, ahol hatalmas barokk oltár van és a korábbi gyönyörű, barokk keretes stáció képeket lecserélték tetőlécre szerelt üveglapokra festett, néhány ecsetvonásból álló képekre. Az eredmény borzalmas!

A tavaly nyári, vagy őszi Plébániai Híradóban írtam egy cikket a templomi padokkal kapcsolatban. Abban számoltam arról, az egyházközségi képviselőtestület elhatározta, hogy a templomi padokat kicseréljük. A felmerülő költséget az iskola és az apácázárda államosítása fejében kapott kárpótlási összegből fedezzük.

A pályáztatás megtörtént. A legkedvezőbb ajánlatot Mezei Bertold helybeli kisiparos adta, így őt bíztuk meg a padok legyártásával és beszerelésével.

Igen ám, de milyenek legyenek a padok? Mert a régiek bizony nagyon kényelmetlenek és szűkek voltak. Annak idején egyik szempont az volt, hogy minél több ülőhely legyen. Ezen valamit módosítani kell! Elsősorban az ülőlapot megszélesítettük, az üléstámlát egy kissé megdöntöttük, hogy jobban hátra lehessen dőlni. A padok szélességét pár centiméterrel megnöveltük. Ez úgy volt lehetséges, hogy most egy paddal kevesebb van, mint volt. Persze,

így sem olyan kényelmesek, mint egy fotel, de ez nem is volt célunk. A mester egy próbapadot készített és a közvélemény javaslatát figyelembe véve döntött el a végleges forma.

A padok svéd boro-vi fenyőből készültek. Ott a hideg éghajlaton lassan nő a fa, ezért tömör. Ha figyelmesen megvizsgáljuk, van olyan rész, ahol egy milliméteren belül 1-2 évgyűrűt találunk. Tavaly áprilisban megérkezett az összesen 17 m³ faanyag, így az asztalos munka elkezdődhetett.

Gondoljunk bele: 17 m³ és ez három különböző vastagságú anyag! Az 50 mm-esből készült az ülőlap és a díszes padvégek. Ilyen széles anyag természetesen nincs, ezért a ragasztás erősítésére és merevítésére hornyokkal kapcsolódnak egymásba az elemek.

Ezután következett a padvégek kontúrjának kivágása. Az üléstámlát kazettásra készítettük, a régi padok nem ilyenek voltak.

Valamikor a padvégek díszítését kézi munkával vésték ki. Elképzelhető, hogy ez mennyi időt vett igénybe. Most ez a művelet Lovasberényben készült CNC marógépen. A gyártási idő alaposan lerövidült. A maró szerszámok legyártása és a gép programozása viszont óriási szaktudást igényelt.

Bárhogy is fejlődik a technika, a kézi munkát nem lehet teljesen kiküszöbölni. A padvégek fejrészén lévő finom kis íves mintákat csak kézzel lehetett véglegesre kialakítani.

A mai bútorok összeszerelésénél láthatjuk, hogy hengeres csapokkal illesztik össze. A mester maradt a hagyománynál, ő fél-fecskefarkú csapolást készített, olyant, amelyet az eredeti padoknál is alkalmaztak.

Miután minden elem elnyerte végleges formáját, következett a pácolás, amitől a szép barna színt megkapta az anyag. A padvégek merítését Varga Szilárdék végezték. Utána vizes bázisú alapozó lakk, csiszolás és kétkomponensű vizes bázisú fedőlakk következett.

A csiszolás sem gyors munka. 350 m² felületet kellett csiszolni. Több embernek egy heti munkája.

A régi padok kiszerezése múlt év november 4-én reggel kezdődött. A felmerülő kőműves és burkoló munkákat Kovács Attila végezte. Mielőtt az új padok a helyükre kerültek volna, a Tomozi György cége szerelte be a padlófűtést. Igaz, idén enyhe volt a tél, de a hatását így is élveztük.

A következő hét végére a másik padsor és az oldalsó kispadok is a helyükre kerültek, azok alá új dobogó is készült.

Kedves Olvasó! Remélem, nem untattam nagyon a technikai részletekre is kiterjedő írással. Szívem szerint bővebb lére eresztettem volna, sok fényképpel alátámasztva, de a fényképek a templom előterében megtekinthetők voltak folyamatosan, ahogyan az egyes fázisok elkészültek.

Azt gondolom, most egy kicsit elégedettek lehetünk. Az utókor válláról levettünk egy gondot.

Aki nem látta az új padokat, kérem, jöjjön el a templomba, nézze meg. A padvégek mintáit mélyebbre marattuk, mint az eredeti padokon voltak, mert így a fény és árnyék hatása jobban érvényesül. A selymes barna szín pedig megnyugtatja a betérőt.

S

A padokhoz sok adomány is érkezett, amelyeket ismételten is szeretnénk megköszönni a kedves híveknek!

Plébániai farsang

Hagyományteremtő céllal indult néhány évvel ezelőtt a Plébánián az óvodások és kisiskolások farsangi bálja.

A tarka jelmezekben forgolódo kisgyermekek üde színfoltjai voltak a szürke, téli napoknak. A délutánt vetélkedő műsorok, ügyességi játékok tették vidámbbá. A szülők és a jelenlévő felnőttek süteménnyel, üdítővel kedveskedtek. A gyermekek táncukkal és a különböző érdekes jelmezek készítésével bűvölték el a felnőtteket.

Reméljük, jövőre is folytatódik ez a kedves hagyomány, ahol mindenki nagyon jól érezte magát. Ez a farsangi bál Albert atya nélkül nem jöhetett volna létre, ezért köszönjük szépen neki is.

Tóth Dorina, egy ovis-hittanos édesanyja

Nagyon jól éreztem magam a farsangon. Testvérem, Olivér kalóznak öltözött be, én pedig cica voltam. A feladatok is tetszettek. Jó volt a sok tánc és vidám játék. Leginkább az a feladat nyerte el a

tetszésemet, amikor újságpapírból kellett jelmezt készíteni. Engem huszárnak öltöztettek. Nagyon vicces volt.

Kozma Rebeka

Vidám hangulatban telt a bál. Nagyon tetszett az ötletes vetélkedők és játékok sora, amelyekben egyénileg és a csapatban is részt vehettek a gyermekek és felnőttek. A vetélkedők és játékok közben a résztvevő felnőttek, még ha kis időre is, de újra gyermeknek érezhették magukat. Úgy vélem, ezen a farsangon gyermek és felnőtt egyaránt jól érezte magát.

Kozma Rebeka édesanyja

***

Beszédes hallgatás

Évekkel ezelőtt a Genesius Színjátszó kör nemes szándékkal felajánlott egy jótékonsági színielőadást a gyermekvédelem keretei között élő, állami gondozott gyermekek javára. A felajánlás gesztusértéke, hogy felhívta a figyelmet a család szerető gondoskodását nélkülöző gyermekekre, az értük végzett munkára. Egyben rámutatott a jótékony megmozdulások fontosságára, az összefogásban rejlő erő értékére és nem utolsó sorban anyagi támogatást jelentett a gyerekek mindennapjaihoz.

„Isten szolgálatára, a közönség szórakoztatására és a maguk örömére, sajátkészítésű díszletek között játszanak a színpadon...” Akkoriban ezekkel a szavakkal mutattam be szakmai környezetemben a szentiváni amatőr színészeket, és ebben a szellemben – nagy erővel - toboroztunk közönséget a Bartók Béla Megyei Művelődési Központba.

Az Anna és a király emlékezetes, teltházas nagy siker volt.

Később hagyománnyá vált, hogy a színjátszó kör Győrben tartott előadásainak bevételeiből - az általunk eladott jegyek arányában - támogatta a gyermekeinket. A Liliomfi, A megperzselt fa és A vasmacska kölykei lehetővé tették, hogy a gyerekprogramokat gazdagítsuk, nyaranként tábort, játszóházat, kirándulásokat szervezzünk.

A színészcsapat nagylelkűségét ezúton is valamennyi gyermek nevében tisztelettel és elismeréssel megköszönöm, adományuk jó célt szolgál.

Az évek alatt általunk szervezett közönség köréből egész rajongótábor alakult, a nézőtérén ugyanazok az arcok, a visszajáró műkedvelők, nevelőszülők, munkatársak egyre elégedettebbek, gyakran megemlegetik „kedvenc színészeit”, várják az újabb fellépéseket.

A jövő kezdete egy kicsit más volt...

Az előadásra – nem kis kockázatot vállalva – most először meghívtunk néhány olyan fiatalot is, akiknek mindennapi magatartása közelebb van a kriminalitáshoz, mint az átlagos normarendszerhez, fellazult személyiségük, gátlástalan, szélsőséges megnyilvánulásai a tűrőhatárt feszegetik. Ők azok, akiknek gyermekkoruk rohamléptekkel elszaladt. Az élet túl korán kitepte kezükből a játékokat, a sokszor brutális bánásmód, a családból való kiszakadás, a feldolgozatlan veszteségek súlya olyan mértékű teherként nehezedik a gyermeki vállakra, hogy azt egy kívülálló sokszor el sem tudja képzelni. Ők is a mi gyerekeink, koravén emberpalánták, akik igyekeznek minél „ütősebben visszaosztani” a világnak.

Bevallom, a színdarab alatt egyre kevésbé tartottam jó ötletnek a jelenlétüket, szorongásom csak fokozódott... Vajon mikor kapnak a

színpadról egy olyan végszót, ami elindítja a kontroll nélküli reakciók egész sorát, megzavarva az előadást, megbotránkoztatva a meghívottakat. De nem történt semmi. Amikor a függöny legördült, megkockáztattam a kérdést „Tetszett, fiúk?” Választ akkor sem, azóta sem kaptam. Csendben kimentek a nézőtérrel, szó nélkül elvették a kikészített kis meghívót, és egymás tekintetét is elkerülve „hazaindultak” a gyerekotthon speciális világába.

Mire gondolok most? A nevelés mai, eszköztelen légkörében folyton folyvást keressük az átalakító erőt, az érzelmi méregtelenítés lehetőségét, kudarcok között tépelődve próbálunk mindig, mindent megfogalmazni. A jövő kezdete egy terápia kezdete volt, amely indirekt hatásával nekem azt mutatta meg, hogy a szavak néha tényleg akadályoznak bennünket abban, hogy érzéseinket kifejezzük, de abban is, hogy a Szentlélek ajándékait befogadjuk.

Köszönöm az élményt!

Szarkáné Németh Ágnes
(a Területi Gyermekvédelmi
Szakszolgálat igazgatója)

A jövő kezdete

Nagyon szeretek előadni különböző színdarabokat, főleg akkor, amikor nagyszínpadon, szinte teltház előtt tehetjük. Nem az előadás előtti izgulás a legjobb benne, hanem az, ahogy látom az emberek arcát a színpadról, látom a reakcióikat.

A jövő kezdete című darab számomra is egy megható történet, ami akár a mi életünkben játszódhatna, akár mirőlunk is szólhatna. Nagyon örültem a felkérésnek, hogy játsszam el Trevor szerepét. A színtársulat tagjaival már több darabban is játszottam együtt, és nagyon jó velük lenni, nem nehéz együtt játszani velük. A közösen megélt izgalom, és a végén a közös öröm, a közönség szeretete nagyon jó érzés. Fontos számunkra - és a próbák előtt azért is imádkozunk -, hogy játékunkkal át tudjuk adni a színdarab mondanivalóját. Szerintem előadásunkkal a szerző üzenetét sikerült átadnunk a közönségünknek. Trevor üzenete, hogy mindig merjünk változtatni azon, ami rossz körülöttünk, mert tőlünk is függ a változás.

Nyári Kristóf

***

Számomra A jövő kezdete című darabunk nem csupán egy színpadi mű volt. Olyan mély és igaz mondanivalóval bír ez a történet, amely mellett sem a nézők, sem a szereplők nem tudtak elmenni mély gondolat nélkül. Én a három főszereplő egyikeként egy alkoholistá anyukát játszottam, akit saját gyermeke gyógyított ki a betegségből. Minden próba alkalmával beleképzeltem magam az alkohol fogságában élő nő helyzetébe, aki egyedül, magányosan neveli fiát még mindig tartva attól, hogy visszatér a férje.

A történet a valódi világ reális problémáira keresi a megoldásokat. Az érzelmek teljessége és a cselekménysor mélysége egy pillanatra megállít és elgondolkodtat. A történet főszereplője, Trevor megpróbál jól tenni három emberrel. Legfőbb célja segíteni valami nagydologban, amivel nem tudnak egyedül megbirkózni. Nem vár semmit cserébe, csupán annyit kér, hogy adják tovább három embernek a kapott jót. Első olvasatra nyilván könnyűnek tűnik csupán

három jó cselekedet, három kedves gesztus. Mégis jóval nagyobb feladat, hogy a saját önzésünket és saját magunkat háttérbe szorítva segítsünk egy embertársunknak valamiben, amit nem tud egyedül megoldani. Minden ember - akármilyen jó szándékú is - falakba ütközik. Mert nehéz megtalálni a valódi segítség és a már-már túlzott elnyomó viselkedés között a határt. Figyelnünk kell a jelekre és igazán meg kell ismerni a másikat. Tiszta szívből áradó hitre van szükség, és bátornak kell lenni. Nem félhetünk attól, hogy kezet nyújtunk egy másik embernek, és hinnünk kell benne, hogy valóban tudunk segíteni.

Sokat hallani az emberi pesszimizmusról. De gondolt már arra, hogy valaki tényleg mindent megtenne azért, hogy segíteni tudjon Önön? Elég bátor felvállalni, hogy van olyan probléma az életében, amit nem tud egyedül megoldani? Ön mit tudna tenni másokért? Ne feledje, három embernek kell segíteni...

Szabó Veronika Anna

Szemtől szemben Istennel

„Egy angol pap írt egy nagyszerű könyvet a Rembrandt képről: A tékozló fiú hazatérése, talán ismered. Ez az ember nagyon jól megragadta az én atyai és anyai természetem lényegét, nem akart engem öreg pátriárkának, vagy lobogó szakállú nagyapónak ábrázolni... Ha megnézed, két különböző kézzel ölelem át a visszatérőt. Az egyik kéz erős, izmos, férfias, a másik lágy és gyengéd. Ne hidd, hogy Rembrandt nem tudott volna két egyforma kezet festeni. De zseniálisan megérezte a férfias és nőies vigasztalás közti különbséget és meg is tudta jeleníteni. A férfi kéz megerősít, irányt jelöl, a női cirógat. Az a kép megmutatja azt az Istent, akiben az apaság és anyaság teljes mértékben jelen van.” - mondja Isten Mackenzienek, a hitét veszített, kiábrándult családapának személyes találkozásuk alkalmával.

Isten vele akarja tölteni a hétvégét a viskóban, éppen ABBAN a viskóban, amelyben hét évvel korábban Mackenzie szeme fényének, öt éves kislányának, Missynek utoljára viselt ruhácskáját megtalálták. A kislányt egy sorozatgyilkos csalta el a család táborhelyéről, holttestét nem találták meg.

Mackenzie büntudattal, reményvesztetten, tépelődve élte azóta életét. Egészen addig, míg a háromszemélyű egy Istennel töltött hétvége a viskóban rádöbben a gyógyulás egyetlen lehetséges útjára: elfogadni Isten barátságát, kérni gyógyító szeretetét és megbocsátani.

Persze, ez nem ennyire egyszerű, Mackben újra és újra felhorgad a harag, amikor kislánya gyilkosa szóba kerül, végül azonban megérti, hogy a megbocsátás mit jelent és mit nem kell, hogy jelentsen.

Ezután a hétvége után képes újra örömmel élni az életet és képes arra, hogy jobban megértse az embereket.

A viskó című darabunkat az azonos című regényből dolgoztuk át színpadra.

A bemutatóra szeretettel várunk minden tizenkét év feletti kedves nézőt június 27-én, pénteken este 7-kor a moziban.

Szamosi Béláné

Eseménynaptár

Április 5. **Ifjúsági hittanosok kirándulása**

Április 17. 10 órakor **krizmaszentelési szentmise** Pannonhalmán

Április 17. **Nagycsütörtök**. Az utolsó vacsora szentmiséje 18 órakor kezdődik. Utána virrasztás.

Április 18. **Nagypéntek**. A keresztút 15 órakor, a szertartás 18 órakor kezdődik.

Április 19-én, **Nagyszombaton** 20 órakor kezdődnek a szertartások. 10 és 12 óra között gyónási lehetőséget biztosítunk a templomban.

Április 20. **Húsvét** ünnepe, **ételszentelés** reggel 7 órakor.

Április 21. **Húsvéthétfőn** este nem lesz szentmise.

Április 27. a fél 9-es szentmisén **Búzaszentelés**, a 10 órai szentmisén **a Betegek kenetének kiszolgáltatása**.

Húsvét és Pünkösd között **kéthetente (először április 27-én)** a vasárnap este 6 órai szentmise után végigjárjuk **A fény útját**.

Május 1. **Májális** Véneken

Május 24-én lesz az **Ifjúsági találkozó Nagymaroson**.

Május 25. **Orbán-napi áldás**.

Május 31-án gyalogos és autóbuszos **zarándoklatot** szervezünk **Csatkára**.

Június 8. **Pünkösd**. A 10 órai szentmisében lesz a **Bérmálás**.

Június 8. **Úrnapja**

Június 27-én este 7 órakor a Genesius Színjátszókör bemutatja William Paul Young **A viskó** c. regénye nyomán készült **színdarabját** a Duna filmszínházban.

Június 29-én tartjuk templomunk **búcsúját**.

Július 25-én este 10 órai indulással 50 km-es gyalogos **zarándoklatot** szervezünk **Csatkára**.

Felelős kiadó: Szalóky Albert OSB

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Ponty Krisztina, Markó Józsefné,

dr. Galavics Krisztina,

Szalóky Albert OSB, Szabó Csabáné,

Szamosi Béláné